

Vorbire

Lucia Stefanovici

Nu te-am văzut demult.
Te-aș fi uitat dacă între timp
oamenii nu ar fi început să poarte chipul tău
și arborii să te îmbrățișeze de la o vreme cu scoarța
și dacă drumul nu mi-ar părea un lung braț al tău
și copiii n-ar fi de fapt un fel de suflet al tău
care îmi pune mereu întrebare
și dacă mâna cu care scriu nu ar fi ținută
pe dinlăuntru de tine
și în felul acesta nu te-aș putea învăța să desenezi
ciudate hieroglife
în care dunga privirii se apasă subțire
și apoi se-nconvoaie-a zâmbire
și dacă gesturile mele nu ar fi devenit atât de mult ale tale,
încât aproape mă tem să mă ating,
și dacă aerul pe care îl respir nu ar fi atât de amețitor de al tău
încât sunt orbită de tine,
orbită de tine,
orbită de tine
și e o atât de rară și scurtă sărbătoare
să mai întrezăresc
vreo amintire cu mine,
aceea care s-a pierdut în încercarea de a te uita.
Nu te-am văzut demult.
Pe aici ești doar tu.
Și mi-e atât de dor de mine.